

Skurke derude ... Folkets Blodsugere ... de dekorerede Kæltringer og professionelle Stortyve ...“

Han vilde trods Hikken fortsætte, men Fru Maja, der havde Plads ved Siden af ham, trak ham ved Skøderne ned paa Stolen. Frøken Susse havde søgt at overdøve ham med en Skraldelatter, og hendes tykke Ven sekunderede ved at mækre som en Ged. Ogsaa Jørgen Berg fandt det nu paa Tide at stoppe Munden paa ham af Hensyn til den fremmede Gæst. De kunde allesammen godt lide den brave gamle ABD, der gjorde de unge Kunstnere mange Tjenester med sine smaa Notitser om dem i „Femte Juni“. Men naar han fik sine sentimentale Tilbagefald til Anarkist-Lyriken fra Anno 90, fandt de ham uudholdelig og standsede ham regelmæssigt med Hylen.

Under det Skænderi, som nu opstod, satte Komponisten sig hen i Sofaen hos Mads Vestrup, hvis Tilstedeværelse de andre efterhaanden næsten havde glemt. Han havde hele Tiden været ganske tavs; men bag Brillerne rørte sig de agtpaagivende Øjne.

Jørgen Berg havde for Vane at underholde Folk med sine personlige Anliggender. Han fortalte Mads Vestrup, hvad denne forøvrigt straks havde hørt paa hans Sprog, at han var Fynbo, født i Nyborgegnen. Sin kunstneriske Løbebane havde han begyndt med at spille til Dans ved Bøndergilderne i sin Hjemstavn, og han skildrede alle de Genvordigheder og Forfølgelser, han havde haft at kæmpe med paa sin Kunstnerbane, der i hans Fremstilling var et Martyrium uden Sidestykke i Musikens Historie.